

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 24 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Zabrzu wyrokiem z dnia 5 czerwca 2017r., w sprawie o sygn. II K 332/16, w pkt 1 uznał oskarżonego **D. F.** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na mocy art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt 2 uznał go za winnego popełnienia dwóch czynów opisanych w pkt II i III aktu oskarżenia, wyczerpujących znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 65 § 1 kk oraz przestępstwa z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 65 § 1 kk, przy przyjęciu konstrukcji ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i za to na mocy art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk przy zast. art. 91 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto w pkt 3 uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 275 § 1 kk i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Uznał także oskarżonego za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt V i VIII aktu oskarżenia, wyczerpujących znamiona przestępstwa z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz przestępstwa z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, przy przyjęciu konstrukcji ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i za to na mocy art. 278 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk przy zast. art. 91 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 1 roku pozbawienia wolności.

W pkt 5 uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VI aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Uznał także oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na mocy art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt IX aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Uznał także oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt X aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk i za to na mocy art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt 9 uznał w końcu oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XI aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 276 kk i za to na mocy art. 14 § 1 kk w zw. z art. 276 kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 91 § 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk połączył wymierzone wobec oskarżonego powyżej kary, orzekając karę łączną 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której na mocy art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 grudnia 2015 roku, godz. 17.30, do dnia 05 czerwca 2017 roku, godz. 17.30.

Na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłacenie na rzecz E. S. (1) kwoty 250 złotych, S. G. kwoty 200 złotych, W. D. kwoty 30 złotych, H. B. kwoty 170 złotych, M. G. kwoty 400 złotych, M. S. (1) kwoty 650 złotych, J. C. łącznie kwoty 3.130 złotych i P. D. kwoty 1.000 złotych.

Nadto na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do zapłacenia na rzecz K. S. kwoty 2.000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu kwotę 1.446,48 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów procesu.

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacją osobistą przez oskarżonego D. F. w części dotyczącej wymierzonej mu kary łącznej za wszystkie przypisane mu przestępstwa. Zdaniem skarżącego wymierzona mu kara łączna 8 lat i 6 miesięcy jawi się jako kara rażąco surowa, nieuwzględniająca jego aktualnej sytuacji rodzinnej i osobistej. Oskarżony podkreślił, iż posiada rodzinę, tj, konkubinę i dwójkę małoletnich dzieci na utrzymaniu, do zarzucanych mu czynów przyznał się i złożył wyjaśnienia, wskazał też miejsca i okoliczności popełnionych przez niego przestępstw w trakcie eksperymentu procesowego, chcąc skorzystać z instytucji dobrowolnego poddania się karze 7 lat pozbawienia wolności. Uzasadniając swoją postawę podnosił, że czynów przypisanych mu dopuścił się w związku z trudnościami finansowymi jego rodziny (długi, grożąca utrata mieszkania, brak pracy), obecnie zaś jest zmuszony płacić alimenty na utrzymanie dwójki dzieci, co nie jest możliwe, podobnie jak i zasądzone przez Sąd Rejonowy odszkodowania na rzecz osób pokrzywdzonych przestępstwami. Oskarżony podkreślał także, że żałuje popełnionych czynów, tym niemniej nie uwzględniono w sposób dostateczny jego motywacji, tj. działania dla dobra rodziny i konieczności zapewnienia jej warunków bytowych. Wskazywał też na przebiegający prawidłowo proces jego resocjalizacji w warunkach więziennych, nadto także dobrą opinię w środowisku lokalnym po opuszczeniu zakładu karnego.

Wskazując na powyższe, oskarżony wniósł o wydanie łagodniejszego wyroku, a także o jego zmianę w zakresie uchylenia rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody osobom pokrzywdzonym - w związku z brakiem możliwości finansowych z jego strony.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, a kontrola odwoławcza przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego, zaskarżonego orzeczenia, jego uzasadnienia oraz analiza treści środka odwoławczego skutkuje koniecznością uznania tej apelacji za oczywiście bezzasadną. W następstwie jej wywiedzenia konieczna stała się jedynie zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez prawidłowy opis recydywy przyjętej w jego pkt 1, 2, 4, 6, 7 i 8 i ustalenie, że oskarżony dopuścił się opisanych w tych punktach czynów przed upływem 5 lat od odbycia w dniu 25 X 2009r. i w okresie od dnia 28 IV 2011r. do dnia 27 XII 2012r. kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 8 III 2010r., sygn. akt II K 1159/09, obejmującego m. in. karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zast. art. 64 § 1 kk orzeczonej w pkt 2 tego wyroku.

Na wstępie należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe, w trakcie którego przedsięwziął niezbędne i odpowiednie czynności celem wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności w sprawie. Zgromadzone dowody poddał wnikliwej analizie, a w motywach zaskarżonego orzeczenia ustosunkował się do każdego z przeprowadzonych dowodów. Wyjaśnił, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a także które okoliczności sprawy można na ich podstawie uznać za udowodnione. Przedstawiona przez Sąd I instancji analiza dowodów w pełni zasługiwała na uwzględnienie. Była ona spójna i uwzględniała zasady doświadczenia życiowego, w tym zawodowego. Zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego odpowiadała prawidłowości logicznego rozumowania, nadto analiza ta nie wykraczała poza ramy swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji w sposób poprawny zastosował również przepisy prawa materialnego, dokonując prawidłowej kwalifikacji prawnej czynów; w konsekwencji prawidłowo przypisał oskarżonemu popełnienie jedenastu

przestępstw, wyczerpujących odpowiednio znamiona typów czynów zabronionych z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 65 § 1 kk oraz przestępstwa z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 65 § 1 kk, z art. 275 § 1 kk, z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz przestępstwa z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk i z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 276 kk.

Przechodząc do ustosunkowania się do podniesionego przez oskarżonego zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonych względem niego kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz kary łącznej, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zakwestionowania orzeczonych wobec oskarżonego kar.

Zarzut rażącej surowości kary może być zasadny tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk (zob. wyrok SN z dnia 14 XI 1973r., III KR 254/73, OSNPG 1974/3-4/51).

Sąd Rejonowy właściwie ustalił stopień zawinienia oskarżonego i wymierzył mu kary adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, według swojego uznania i w granicach przewidzianych przez ustawę. W pisemnych motywach uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób obszerny i szczegółowy uwzględnił całokształt okoliczności mający wpływ na wymiar kary, biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy jej orzekania. Kary wymierzone oskarżonemu zatem w sposób należyty spełniają swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełniając wymogi prewencji ogólnej i w zakresie społecznego oddziaływania.

Wszystkie okoliczności podnoszone przez skarżącego w apelacji, a dotyczące z jednej strony przyznania się do winy i złożenia wyczerpujących wyjaśnień odnośnie czynów popełnionych, zaś z drugiej jego warunków i właściwości osobistych, sytuacji bytowej i rodzinnej, zostały szczegółowo przeanalizowane przez Sąd orzekający, który trafnie uznał, iż orzeczone kary są adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości, a nadto spełnią swe cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej. Sąd meriti prawidłowo ustalił, że stopień społecznej szkodliwości wszystkich jedenastu czynów jest wysoki, czemu dał czytelny wyraz w rozważaniach zawartych w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Oskarżony, działając w sposób zaplanowany, niezwykle zuchwały, żeby nie powiedzieć bezczelny, a także chwilami niebezpieczny, swoimi zachowaniami godził w szereg dóbr chronionych prawem, nadto działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, gdyż jego motywacją było każdorazowo osiągnięcie łatwej i szybkiej korzyści majątkowej. Nie sposób zwłaszcza nie zauważyć, jak wysoki był stopień społecznej szkodliwości czynów realizujących znamiona występku z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, a także z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 65 § 1 kk oraz z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 65 § 1 kk, popełnionych na szkodę E. S. (2), S. G. i K. S., zważywszy na okoliczności tych czynów, sposób ich popełnienia - używanie przemocy wobec starszych, bezbronnych osób, przy wykorzystaniu ich zaskoczenia, uległości i bezsilności w obliczu nagłego i niespodziewanego ataku młodego, sprawnego napastnika. Stosowana przez oskarżonego przemoc w postaci naruszenia nietykalności cielesnej (przyłożenie ręki do ust), pchnięcia w plecy, a także wyszarpywaniu torebki z rąk i dalszego szarpania ofiary po upadku na ziemię, były formą przymusu wobec tych osób, nie mogących skutecznie przeciwstawić się zaborowi ich rzeczy. Dodatkowo doznane fizyczne dolegliwości przez osoby pokrzywdzone, jak zasinienia na ręce, bolesność ramienia u S. G., a także wieloodłamowe złamanie ściany zatok szczękowych oraz złamanie typu Le Fort II u K. S., skutkujące wielodniowym pobytem w szpitalu, dyskomfortem związanym z koniecznością noszenia elastycznej fundy, doznana opuchlizna i duża bolesnością (co ostatecznie doprowadzić musiało do zmiany w tym zakresie zarzutu i kwalifikacji prawnej czynu), nadto zaś duże traumatyczne przeżycia dla tych osób i ich przerażenie, strach, dodatkowo miały znaczenie dla oceny stopnia społecznej szkodliwości tych czynów. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony, opuszczając mieszkanie i kierując się autobusem do Z., każdorazowo czynił to w sposób zaplanowany, celowy, mając

zamiar dokonania czynu zabronionego na szkodę osób starszych. Wszak przyznawał, że po opuszczeniu zakładu karnego, w związku z brakiem pracy, a tym samym trudną sytuacją finansową jego i rodziny, postanowił „wrócić do starego zajęcia i kraść torebki starszym kobietom, w których mogą być pieniądze”. W sposób zdeterminowany i niezwykle zuchwały wybierał swoje ofiary, wcześniej obserwując je, a następnie za nimi podążając gdy te wraz z zakupami, mając na ramieniu torebki, wracały do swoich mieszkań. W sposób przemyślany wybierał miejsca mało uczęszczane, bez monitoringu, wykorzystując zaskoczenie pokrzywdzonych w momencie wchodzenia do klatki schodowej, idących ulicą czy też wykorzystując nieuwagę osób pracujących (jak w przypadku W. D. czy E. D.). Nie bez znaczenia jest przecież i ta ważka okoliczność, a którą miał na uwadze oskarżony decydując się na przestępcze działania, że jego ofiarami ulicznych napadów każdorazowo były osoby w starszym wieku, zupełnie bezbronne, nie mogące stawiać skutecznie oporu. Nie gardził jednak także i oskarżony przypadkowymi kradzieżami, jak tymi dokonanymi w czasie prac budowlanych, przy okazji pozornych wypytywań o pracę i jej warunki, czy też po zuchwałym wtargnięciu do salonu fryzjerskiego.

Dodatkowo słusznie miał Sąd meriti na względzie inne obciążające oskarżonego okoliczności. Sam przyznawał, iż czynów mu przypisanych dopuścił się w okresie niespełna 6-7 miesięcy po opuszczeniu w dniu 18 kwietnia 2015r. zakładu karnego, gdzie odbywał kary m. in. za przestępstwa podobne, skierowane przeciwko mieniu, ale i życiu i zdrowiu człowieka (vide: wyrok łączny Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 5 XII 2011r., sygn. II K 520/11, a następnie wyrok łączny Sądu Rejonowego w Głubczycach z dnia 28 XI 2012r., sygn. II K 289/12, wyrok Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 8 III 2010r., sygn. II K 1159/09 – k. 268 i 288, 454 tom II). Jest osobą młodą, tym niemniej już wielokrotnie karaną począwszy od lutego 2004 roku., kiedy nie miał jeszcze ukończonych 20 lat. Następnie systematycznie i łatwo powracał na drogę przestępstwa, kierując swe działania przeciwko mieniu, ale i życiu i zdrowiu człowieka, będąc sześciokrotnie skazywanym. W swej przestępczej karierze oskarżony wielokrotnie korzystał z dobrodziejstw probacyjnych w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, jak i jednorazowo z warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary, tym niemniej bez pożądaných rezultatów, co finalnie prowadziło do zarządzeń kar do wykonania oraz do odwołania warunkowego zwolnienia (k. 266-267 tom IV). W realiach niniejszej sprawy, uwzględniając uprzednią karalność oraz fakt dopuszczenia się przez oskarżonego opisanych w punktach 1, 2, 4, 6, 7 i 8 czynów przed upływem 5 lat od odbycia w dniu 25 X 2009r. i w okresie od dnia 28 IV 2011r. do dnia 27 XII 2012r. kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 8 III 2010r., sygn. akt II K 1159/09, obejmującego m. in. karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zast. art. 64 § 1 kk w pkt 2 tego wyroku, należy stwierdzić, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 2 kk (gdy idzie o czyny przypisane mu w pkt 1, 2 i 7), a także z art. 64 § 1 kk (gdy idzie o czyny przypisane mu w pkt 4, 6 i 8). Pomimo prawidłowo zastosowanej w tym zakresie kwalifikacji prawnej czynów, Sąd Rejonowy nie tylko, że mało czytelnie (za aktem oskarżenia), ale i nieprawidłowo opisał działanie oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa, co musiało skutkować zmianą zaskarżonego wyroku w tej części. Podstawą do przyjęcia i opisu recydywy przyjętej w pkt 1, 2, 4, 6, 7 i 8 wyroku stał się i był wystarczający wyrok Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 8 III 2010r., sygn. II K 1159/09, mocą którego oskarżonego w pkt 1 uznano za winnego popełnienia czynu z art. 278 § 1 i 5 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, zaś w pkt 2 za winnego popełnienia czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 64 § 1 kk, za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną tym wyrokiem oskarżony odbywał w dniu 25 X 2009r. oraz w okresie od dnia 28 IV 2011r. do dnia 27 XII 2012r., a zatem przypisanych mu czynów dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia tejże kary, obejmującej karę 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zast. art. 64 § 1 kk.

Dodatkowo oskarżony, co sam przyznawał, z popełnienia przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu, uzyskując wielokrotnie, w miarę regularnie i systematycznie w ten sposób dochód przeznaczany na utrzymanie siebie i rodziny. Jest oczywistym, że oskarżony podjął się takiego przestępczego działania, którego modus operandi zapewniał powtarzalność i łatwość osiągania bezprawnego dochodu, tym niemniej motywacja, którą się sprawca kierował, podnoszona przez niego wielokrotnie w apelacji, nie zasługuje w żadnej mierze na społeczną akceptację. Oskarżony stara się usprawiedliwić swoją postawę trudnościami finansowymi rodziny oraz koniecznością jej utrzymania, co

jednak nie tłumaczy w żaden sposób tych działań. Po opuszczeniu zakładu karnego, zamiast podjąć się legalnej, jakiegokolwiek pracy zarobkowej umożliwiającej utrzymanie rodziny, przy uwzględnieniu młodego wieku, dobrego stanu zdrowia, swej sprawności fizycznej, na co wskazywali pokrzywdzeni opisując sprawcę jako osobę zwinną, szybką i wysportowaną, oskarżony wybrał inną, łatwiejszą drogę do osiągnięcia korzyści majątkowej, decydując się do powrotu do przestępstwa, którego ofiarą padały w większości osoby starsze i bezbronne. Takie jego postępowanie musi budzić stanowczy sprzeciw i brak jakiegokolwiek aprobaty społecznej, co znalazło słusznie wyraz w wymiarze kar jednostkowych za poszczególne czyny.

Nie może być zatem w przedstawionych okolicznościach kwestionowane, że stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw był wysoki. Sąd Rejonowy wszystkie okoliczności wpływające na wymiar kary wziął pod wnikliwą uwagę, o czym świadczą wywody zawarte w motywach pisemnych zaskarżonego wyroku. Uwzględnił więc także, choć w niewielkiej mierze, postawę oskarżonego prezentowaną w toku postępowania przed Sądem, wyrażony na rozprawie żal za to co zrobił, nie tracąc z pola widzenia tych okoliczności łagodzących. W ocenie Sądu kary wymierzone oskarżonemu za przypisane mu czyny są karami, których wymiar, choć przekracza dolną granicę ustawowego zagrożenia, uwzględnia jednak wysoki stopień zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw. Niebagatelna jest także szkoda wyrządzona osobom pokrzywdzonym, które w następstwie przestępczego działania utraciły znaczną część bądź całą (M. S. (2)) swojego miesięcznego dochodu, pokrzywdzona zaś J. C., emerytka – na skutek wypłaty z bankomatu – poniosła szkodę aż w wysokości łącznej 3.130 złotych.

Sąd Rejonowy zasadnie także orzekając o karze łącznej miał na względzie związek przedmiotowy, jak i podmiotowy pomiędzy popełnionymi przez oskarżonego przestępstwami. Czyny przypisane oskarżonemu popełnione zostały na przestrzeni dwóch miesięcy, na szkodę różnych osób pokrzywdzonych, godząc w kilka dóbr prawnie chronionych, bo w większości w mienie, ale i życie i zdrowie człowieka, a także w wiarygodność dokumentów, co słusznie nie uprawniało Sądu Rejonowego do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Zasadnie też przyjął, że nie można wobec oskarżonego przyjąć pozytywnej prognozy co do jego zgodnego z prawem zachowania w przyszłości. Oskarżony jest wprawdzie osobą młodą, był już jednak uprzednio wielokrotnie karany, o czym była mowa wyżej. Jego postawa jasno wskazuje więc, że nie zmienił on swego postępowania, działając z niskich pobudek i nie skorzystał z dawanych mu uprzednio szans, zaś jego proces resocjalizacji wymaga obecnie długotrwałej izolacji w warunkach penitencjarnych tak by wdrożyć go do przestrzegania norm prawnych, wzbudzić poczucie odpowiedzialności i samodyscypliny. Prognoza kryminologiczno – społeczna w stosunku do oskarżonego jest więc jednoznacznie negatywna. Inna niż pozbawienie wolności w orzeczonym rozmiarze 8 lat i 6 miesięcy kara nie jest w stanie osiągnąć względem oskarżonego celów kary. Ponadto, czego już niestety skarżący nie chciał zauważyć, ważkie znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie większej ilości przestępstw jest zaś istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji, której zastosowanie jest przecież rozwiązaniem skrajnym, wyjątkowym, podobnie jak sięgnięcie po będącą jej przeciwieństwem zasadę kumulacji (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 12 VII 2000r., II AKA 171/00, OSA z 2001r., z. 2, poz. 5; wyrok SA w Krakowie z dnia 29 VI 2010r., II AKA 100/10, KZS 2010/10/16). Tymczasem oskarżony po opuszczeniu zakładu karnego, gdzie odbywał długotrwałą karę pozbawienia wolności, popełnił kolejne 11 przestępstw, w tym podobnych do czynów poprzednich, co musiało niestety stanowić istotny negatywny czynnik prognostyczny, przemawiający obecnie za orzeczeniem wobec niego kary łącznej surowszej nawet od wynikającej z dyrektywy częściowej kumulacji w wysokości zbliżonej do minimum (zob. wyrok SA w Łodzi z dnia 20 IX 2001r., II AKA 154/01, Prok. i Pr. z 2002r., z. 4, poz. 26).

Sąd Okręgowy, dzieląc zatem w pełni wywody Sądu orzekającego odnoszące się do potrzeby wymierzenia oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności, uznał wymierzoną oskarżonemu karę w wysokości 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za sprawiedliwą i wyważoną. Z uwagi na dotychczasową karalność oskarżonego, regularność w popełnianiu przestępstw, lekceważenie uprzednich orzeczeń oraz jego postawę, orzeczona kara łączna pozbawienia wolności spełni dyrektywy prewencji ogólnej pozytywnej, tj. wyrobi przekonanie o nieuchronności sankcji, a tym samym o nieopłacalności popełniania przestępstw. Wcześniejsze łagodne traktowanie przecież nie powstrzymało oskarżonego od dokonania ponownie przestępstw, a przeciwnie – skłoniło do nadużycia udzielonego mu zaufania.

Także orzeczony względem oskarżonego w oparciu o przepis art. 46 § 1 kk obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych jest słuszny, spełniając swe cele kompensacyjne i wychowawcze. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę oskarżonemu, że obecnie do podstawowych zadań prawa karnego należy naprawienie szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu przestępstwem; akcentowana w prawie międzynarodowym konieczność naprawienia takiej szkody (zob. Deklaracja ONZ z dnia 29 XI 1985r. o podstawowych prawach ofiar przestępstw, europejska Konwencja z dnia 24 XI 1988r. o restytucji i kompensacji dla ofiar przestępstw) współgra zatem z założeniami obecnej kodyfikacji prawa karnego, ukierunkowanej przez szereg jej instytucji na interes pokrzywdzonego, mając służyć efektywnej ochronie jego praw. Jedną właśnie z takich instytucji, ułatwiających pokrzywdzonym dochodzenie naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwem, jest znowelizowany art. 46 kk. Jeśli zatem w procesie karnym wina sprawcy za jakiegokolwiek przestępstwo, z którego wynikała szkoda zostaje udowodniona, Sąd orzekający może z urzędu orzec, a na wniosek pokrzywdzonego (lub innej osoby uprawnionej) orzeka obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w całości lub w części, bez konieczności odsyłania pokrzywdzonego na drogę postępowania cywilnego i wytaczania odrębnego powództwa cywilnego. Szkoda podlegająca naprawieniu w wyniku orzeczenia tego środka karnego (a obecnie kompensacyjnego), ustalana w oparciu o przepisy prawa cywilnego, obejmuje zarówno *damnum emergens* (szkoda rzeczywista), jak i *lucrum cessans* (utracone korzyści), przy czym „szkodą, do której naprawienia Sąd zobowiązuje sprawcę, jest równowartość rzeczywistej szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstwa i nie jest dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu jej wysokości tych składników i elementów szkody, które wynikły z następstw czynu, np. odsetek” (por. wyrok SN z dnia 4 II 2002r., II KKN 385/01, Lex nr 53028, wyrok SN z dnia 3 IX 2009r., V KK 149/09, Prok. i Pr.-wkł. 2010/9/10, Lex nr 53028, wyrok SA w Katowicach z dnia 3 III 2011r., II AKa 42/11, Lex nr 846484). W warunkach określonych w art. 46 § 1 kk Sąd zobowiązany jest zatem orzec obowiązek naprawienia szkody, jeżeli szkoda wynikająca z przestępstwa została określona i udowodniona (tak wyrok SN z dnia 21 XI 2002r., III KKN 269/00, Lex nr 74459). Przekładając powyższe teoretyczne rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że w sprawie tej niewątpliwie wszyscy pokrzywdzeni ponieśli określone majątkowe szkody wyrażające się w wartości zabranych im rzeczy stanowiących ich własność w postaci pieniędzy, torebek, portfeli, dokumentów, itp., stąd jak najbardziej słusznym było zasądzenie stosownych kwot wobec oskarżonego za utracone rzeczy - zgodnie z ich relacjami.

W pełni także należało zaakceptować wysokość zasądzonych na rzecz K. S. zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, zważywszy zwłaszcza na konieczność zapewnienia pokrzywdzonej równowagi emocjonalnej, naruszonej przez doznane cierpienia psychiczne i fizyczne, o których nie tylko wspominała ona, ale i potwierdza to niezbitie dołączona dokumentacja lekarska. Wbrew czynionemu zarzutowi przez skarżącego jednak, na wysokość zadośćuczynienia nie mają żadnego wpływu okoliczności związane z możliwościami zarobkowymi sprawcy i jego stanem majątkowym, bowiem te okoliczności w żaden sposób nie wpływają na rozmiar wyrządzonej krzywdy ani na stopień winy osoby oskarżonej. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy bowiem kierować się jedynie takimi kryteriami jak rodzaj naruszonego dobra, rozmiar doznanej krzywdy, intensywność naruszenia, stopień negatywnych konsekwencji dla pokrzywdzonego wynikających z dokonanego naruszenia dobra prawnego, w tym także niewymiernych majątkowo, nieodwracalność skutków naruszenia, stopień winy sprawcy (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 4 IX 2014r., II AKa 125/14). Orzeczenie tego środka w wysokości 2.000 złotych pozwoli w pełni zrekompensować poniesioną przez pokrzywdzoną krzywdę, z drugiej zaś strony spełni swe cele penalne, wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego.

Z naprowadzonych wyżej względów Sąd Okręgowy, poza omówioną wyżej zmianą w opisie recydywy, utrzymał w mocy w pozostałej części zaskarżony wyrok.

W pkt 3 wyroku zasądził nadto od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego z urzędu radcy prawnego M. A. koszty nieopłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, obejmujące także kwotę podatku VAT, ponadto zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.